

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА "КРУТЬКО ПРОТИ УКРАЇНИ" (№2)

(Заява № 33930/05)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

27 листопада 2008 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції.
Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Крутько проти України» (№ 2)

Європейський Суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. Райт Маруст (Rait Maruste), Голова,
п. Карел Юнгвірт (Karel Jungwiert),
п. Володимир Буткевич (Volodymyr Butkevych),
пані Рената Ягер (Renate Jaeger),
п. Марк Віллігер (Mark Villiger),
пані Миряна Лазарова-Трайковська (Mirjana Lazarova Trajkovska),
пані Здравка Калайджиева (Zdravka Kalaydjieva), судді,
та п. Стефен Філіпс (Stephen Phillips), заступник Секретаря секції,
після обговорення за зачиненими дверима 4 листопада 2008 року,
вносить таке рішення, що було прийняте в той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 33930/05), поданою проти України до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянином України паном Крутьком Сергієм Миколайовичем (далі — заявник) 7 липня 2005 року.
2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — п. Юрієм Зайцевим, Міністерство юстиції.
3. 13 грудня 2007 року Суд вирішив направити скаргу Уряду. Відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1975 році та проживає у місті Харкові.
5. У серпні 2003 року заявник подав позов до Московського районного суду м. Харкова про стягнення з державного підприємства «Харківський електромеханічний завод» компенсації за втрату частини заробітної плати через затримку її виплати, відшкодування матеріальної та моральної шкоди, завданої несвоечасною виплатою відповідачем заробітної плати.
6. 3 листопада 2003 року суд ухвалив рішення, яким зобов'язав сплатити заявнику 634,03 грн¹ компенсації за втрату частини заробітної плати через затримку її виплати.
7. Ухвалою від 25 грудня 2003 року апеляційний суд Харківської області частково змінив це рішення та присудив заявнику додатково 1072,62 грн² відшкодування моральної шкоди. У той же день ухвала набрала законної сили.
8. У січні 2004 року заявник та підприємство-відповідач подали касаційні скарги.
9. У грудні 2004 року заявник звернувся до Московського районного суду з заявою про видачу виконавчого листа за рішенням на його користь.
10. Суд відмовив у видачі виконавчого листа на підставі того, що справа була направлена до Верховного Суду України.
11. 7 квітня 2006 року Верховний Суд України залишив без змін ухвалу апеляційного суду.

---

¹ Приблизно 105,5 євро.

² Приблизно 166 євро.

12. 20 липня 2006 заявник отримав виконавчий лист.
13. 27 липня 2006 року заявник подав виконавчий лист до державної виконавчої служби.
14. 12 вересня 2006 року заявник отримав присуджені йому кошти.

ЩОДО ПРАВА

15. Заявник скаржився за пунктом 1 статті 6 та за статтею 13 Конвенції стосовно того, що розгляд його справи судом був тривалим, так само як невиконання рішення від 3 листопада 2003 року, зміненого ухвалою апеляційного суду Харківської області від 25 грудня 2003 року. Положення, на які посилався заявник, у відповідних частинах передбачають наступне:

Пункт 1 статті 6 Конвенції

«Кожен має право на... розгляд його справи упродовж розумного строку... судом..., який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 13

«Кожен, чії права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, що здійснювали свої офіційні повноваження.»

I. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

16. Уряд висунув заперечення стосовно прийнятності вимозі *ratione personae*, подібні тих, які вже були відхилені Судом у подібних справах (див., наприклад, «Скубенко проти України» (*Skubenko v. Ukraine*), № 41152/98, рішення від 6 квітня 2004 року). Суд зазначає, що ці зауваження мають бути відхилені з тих самих підстав.

17. Суд вважає, що скарги заявника не є очевидно необґрунтованими у значенні пункту 3 статті 35 Конвенції. Суд також зазначає, що вони не є неприйнятними з будь-яких інших підстав. Отже, Суд оголошує їх прийнятними.

II. ЩОДО СУТІ

18. Уряд стверджував, що затримка у виконанні рішення, винесеного на користь заявника, сталася не з вини держави та що заявник не був зацікавлений у виконанні рішення з огляду на те, що до того, як його справа була передана до Верховного Суду України, заявник не отримав та не подав до державної виконавчої служби виконавчого листа для відкриття виконавчого провадження за рішенням.

19. Суд зазначає, що провадження в суді та виконавче провадження є відповідно першою і другою стадіями одного провадження (див. «Скордіно проти Італії» (*Scordino v. Italy*) (no. 1) [GC], no. 36813/97, п. 197 ЄСПЛ 2006 —...). Таким чином, виконавче провадження не має бути відокремлене від судового, і ці обидва провадження мають розглядатися як цілісний процес (див. «Джорж Естіма проти Португалії» (*Estima Jorge v. Portugal*), рішення від 21 квітня 1998 року, *Reports of Judgments and Decisions 1998*II*, п. 35, та «Сіка проти Словачії» (*Sika v. Slovakia*), № 2132/02, пп. 24–27, 13 червня 2006 року).

20. Суд зазначає, що скарга заявника стосовно тривалості судового провадження у його справі зводиться до загального твердження, що його справа розглядалась судом близько двох років та десяти місяців.

21. Судове провадження розпочалось у серпні 2003 року та було завершено 7 квітня 2006 року винесенням остаточного рішення Верховним Судом України. Таким чином, тривалість провадження у судовій стадії становила два роки та вісім місяців у судах трьох

інстанцій, під час якого немає жодного періоду бездіяльності, який стався з вини національних судів.

22. Стосовно відповідальності держави щодо затримки виконання рішення, винесеного на користь заявника, Суд зауважує, що підприємство-боржник належало державі. Отже, відносно підприємства був застосований Закон України «Про введення мораторію на примусову реалізацію майна», який забороняє арешт та продаж його нерухомого майна та основних фондів. Суд також визначає, що в українській правовій системі ні суди, ні державна виконавча служба не мають права скасовувати чи зобов'язувати державу вносити зміни в закони про бюджет. Навіть припустивши, що заявник раніше звернувся б із заявою про відкриття виконавчого провадження, вищенаведений закон значною мірою завадив би виконанню рішення, винесеного проти підприємства-боржника (див., «Козачек проти України» (Kozachek v. Ukraine), № 29508/04, пп. 20–25, 7 грудня 2006). Більш того, поки справа розглядалася Верховним Судом України, між клопотанням про видачу та видачею виконавчого листа минув період більший за півтора року.

23. Отже, Суд доходить висновку, що за обставин даної справи, незалежно від того, що у період з 25 грудня 2003 року до 27 липня 2006 року формально виконавче провадження не було відкрито, держава була зобов'язана виконати рішення упродовж періоду з 25 грудня 2003 року до 12 вересня 2006 року.

24. Суд також зауважує, що затримка у виконанні рішення від 3 листопада 2003 року, яке було змінено апеляційним судом Харківської області 25 грудня 2003 року, складала близько двох років та десяти місяців.

25. Суд зазначає, що він вже встановлював порушення пункту 1 статті 6 Конвенції у багатьох подібних справах (див., наприклад, «Дубенко проти України» (Dubenko v. Ukraine), № 74221/01, пп. 47 та 51, 11 січня 2005 року).

26. Проаналізувавши всю надану інформацію, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи переконливого аргументу, здатного переконати Суд дійти іншого висновку у даній справі.

27. Таким чином, мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції через тривале невиконання рішення на користь заявника.

28. Беручи до уваги висновки за пунктом 1 статті 6 Конвенції, Суд робить висновок, що немає необхідності встановлювати, чи мало місце у даній справі порушення статей 13 та 17 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

29. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції та протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію».

A. Шкода

30. Заявник вимагав 50 000 доларів США³ відшкодування моральної шкоди.

31. Уряд оскаржив цю вимогу.

32. Суд, вирішуючи на засадах справедливості відповідно до статті 41 Конвенції, присуджує заявнику 800 євро відшкодування моральної шкоди.

B. Судові витрати

---

³ Приблизно 31 747,5 євро.

33. Заявник вимагав 121,50 грн⁴ судових витрат, понесених під час провадження у національних судах, та 145,48 грн⁵ поштових витрат під час розгляду справи у Суді.

34. Уряд оскаржив вимогу про витрати, понесені під час провадження у національних судах, та залишив на розгляд Суду вимогу про витрати, понесені під час розгляду заяви Судом.

35. Відповідно до практики Суду, заявник може отримати відшкодування витрат, якщо доведено, що вони були дійсно понесені, були необхідними та розумними щодо розміру. У даній справі, з огляду на наявну інформацію та зазначені критерії, Суд відхиляє вимогу щодо відшкодування витрат, понесених під час розгляду справи в національних судах, та вважає за доцільне присудити заявнику 21 євро відшкодування витрат, понесених під час провадження у Суді.

С. Пеня

36. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої має бути додано три відсоткових пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною.

2. *Постановляє*, що в цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

3. *Постановляє*, що немає потреби розглядати скаргу за статтею 13 Конвенції.

4. *Постановляє*, що:

а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику 821 (вісімсот двадцять одне) євро відшкодування моральної шкоди та судових витрат плюс будь-який податок, який може бути стягнуто з заявника. Вищезазначена сума має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу;

б) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на вищезазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсоткових пункти.

5. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено у письмовій формі 27 листопада 2008 року згідно з пунктами 2 та 3 правила 77 Регламенту Суду.

Стефен Філліпс
Секретар секції

Райт Маруст
Голова секції

---

⁴ Приблизно 17 євро.

⁵ Приблизно 21 євро.